

[Mimi Jakobsen]

Og det er det, jeg vil efterlyse i den offentlige sektor: Hvordan gør vi det endnu sjovere, mere spændende, mere tillokkende helt ned til den enkelte sagsbehandler i en socialforvaltning at klare problemer selvstændigt, ansvarsbevidst og med ansvar over for økonomien, uden at der derved åbnes mulighed for, at politikerne så igen kommer rendende og skærer ned, hvis man gør sig den ekstra umage? Det synes jeg er et væsentligt problem, som også kommer op i forbindelse med udliciteringscirkulæret – ikke kun dér, men generelt i vores bestræbelser på at fremme produktiviteten og alt det her.

Det, det drejer sig om, er vel at få de enkelte medarbejdere og navnlig lederne – for det er jo nok dér, det skal komme fra, men i høj grad også på gulvet, hvor de gode ideer og praktiske forslag måske kan komme fra – til at føle, at de ikke bliver til grin, når de kommer med forslag, der rationaliserer og gør driften billigere, ved at man så siger: Nå, men tak for det; belønningen er så, at vi skærer budgettet ekstra ned næste år. I er jo så gode til at spare her hos jer!

Så bliver det ikke sjovt, og så får vi trægheden, som ingen af os, som jeg hører det i dag, ønsker. Ingen af os vil, at man bare gør, som man plejer, eller at man bare skal gøre som sidste år osv. Alle ønsker denne udvikling af den offentlige sektor, og dér synes jeg, vi gokker os selv i hovedet ved for ofte at gå ud og sige: Nå, men så får I lige denne her oveni.

Så det er det ene: det skal være sjovt at tænke nyt, det skal kunne betale sig at tænke nyt. Vi kan skændes længe og inderligt om, hvor meget man skal have retur. Jeg mener ikke absolut, at alle de penge, man sparer ved udliciteringer, automatisk skal bruges til offentlige serviceforbedringer; det er heller ikke det, der står i dagsordenen. Men der står i dagsordenen, at man ikke absolut skal bruge automatikken til budgetnedskæringer, og det er så et forvarsel til finansministeren om, at vi ville synes, det var urimeligt, hvis man næste gang, man skal lave disse talopstillinger, siger: Jamen vi udliciterer forlods så og så mange millioner kroner til de enkelte institutioner, og de skal udliciteres for de penge, for så har man dels taget afgørelsen hos institutionen, ansvaret hos institutionen, væk, og så får man efter min mening, efter CD's opfattelse, indbygget det ideologiske i det her.

Lederansvarlighed er vel også – og det ved jeg da – for den borgerlige regering afgørende. Det er helt afgørende, at vi får offentlige ledere, som fuldstændig som private ledere også gør op forretningsmæssigt. Men vi ved jo også, at nogle af dem administrerer nogle budgetter, som giver temmelig stort underskud. Jeg erindrers selv min tid som socialminister, hvor jeg fik præsenteret landets største underskud på 72 mia. kr. Vi havde 1 mio. kr. i indtægt i Socialministeriet. Det kan vel næppe kaldes forretningsmæssig drift.

Så derfor en understregning af lederansvaret og en understregning af, at det skal kunne betale sig for dem derude at foretage den ekstra tankevendning, hjerneindsats, for at gøre det billigere og gøre det bedre.

Der er ingen ideologiske betæneligheder fra CD's side ved at opstille konkurrencevilkår og gøre det mere klart, hvad det er, vi kan tilbyde som offentlig sektor, og hvad den private sektor skal tilbyde for at kunne konkurrere på lige vilkår, og hvad det så egentlig koster. Vores betæneligheder går på, at der hele tiden tales om »skal«.

Kvalitetsbegrebet er nævnt i cirkulæret, og det er måske en af mine få indvendinger til det rent tekniske i cirkulæret. Jeg er bekymret over den kvalitetsomtale, der er. Der står i § 8, stk. 2, hvor specifikationen, som jeg helt er tilhænger af at man foretager, er omtalt, at den »så vidt muligt« skal indeholde oplysninger om kontraktmæssige osv. og kvalitetsmæssige krav. Dér er det, jeg forudser glidebanen.

Altså den er jo typisk, den med rengøringen, og derfor er det også relevant at tage den frem. Enhver kan se, at rengøring da burde kunne gøres af private selskaber. Det kan det også, men jeg erindrers jo det tidligere medlem fru Kirsten Lees manende foredrag herinde gang på gang om, hvor vigtigt det var, at rengøringen i daginstitutionerne blev gjort sådan og sådan, for ellers blev der øget sygdom. Og dér er det, jeg forudser glidebanen. Modsat hr. Kim Behnkes forestillingsverden ser man for sig forvaltningschefen, der sidder og siger:

Nu må jeg have fred for de her kommunalpolitikere i socialudvalget. Jeg foreslår, at vi udliciterer det og det. Det bliver måske ikke så helt billigt, men så kan man slække lidt på kvaliteten, så bliver det billigere alligevel, og så har jeg nået mit sparemål.